

foto: Przemysław J. Witek

113 lat PAŁACU SZTUKI 1901-2014

foto: Jan Zych

Pałac Sztuki Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie rok założenia 1854

pl. Szczepański 4, 31-011 Kraków
tel./fax: +48 12 422 66 16
mob. +48 501 451 252
www.palac-sztuki.krakow.pl

WSTĘP WOLNY dla członków Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie i ich rodzin, Sybiraków, żołnierzy września 1939 roku, żołnierzy Armii Krajowej i akcji „Burza”, żołnierzy Powstania Warszawskiego '44, osób niepełnosprawnych wraz z opiekunami, dla seniorów z wnukami, studentów: ASP, historii sztuki UJ, PWST w Krakowie, Wydziału Sztuki UP, WSF-P „Ignatianum”, Historii Sztuki Uniwersytetu im. Jana Pawła II w Krakowie, uczniów Liceum Sztuk Plastycznych w Krakowie, zorganizowanych grup uczniów ze Szkół Małopolski na karty wolnego wstępu, zastępów harcerzy oraz repatriantów, członków SMTG oraz rodzin wielodzietnych z kartą 4+.

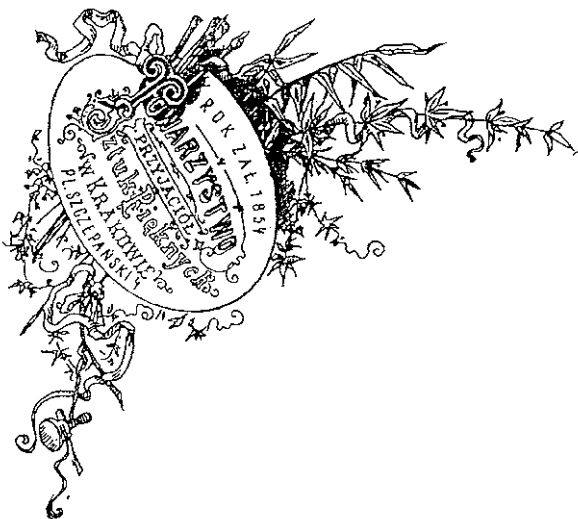
patronat
medialny

Kulturatka.pl
lounge

inyour
pocket
ESSENTIAL
CITY GUIDES

wystawy czynne w godzinach:
pon-pt.: 8.15 – 18.00
sob-nd.: 10.00 – 18.00

Zbigniew Kazimierz Witek

Prezes Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie

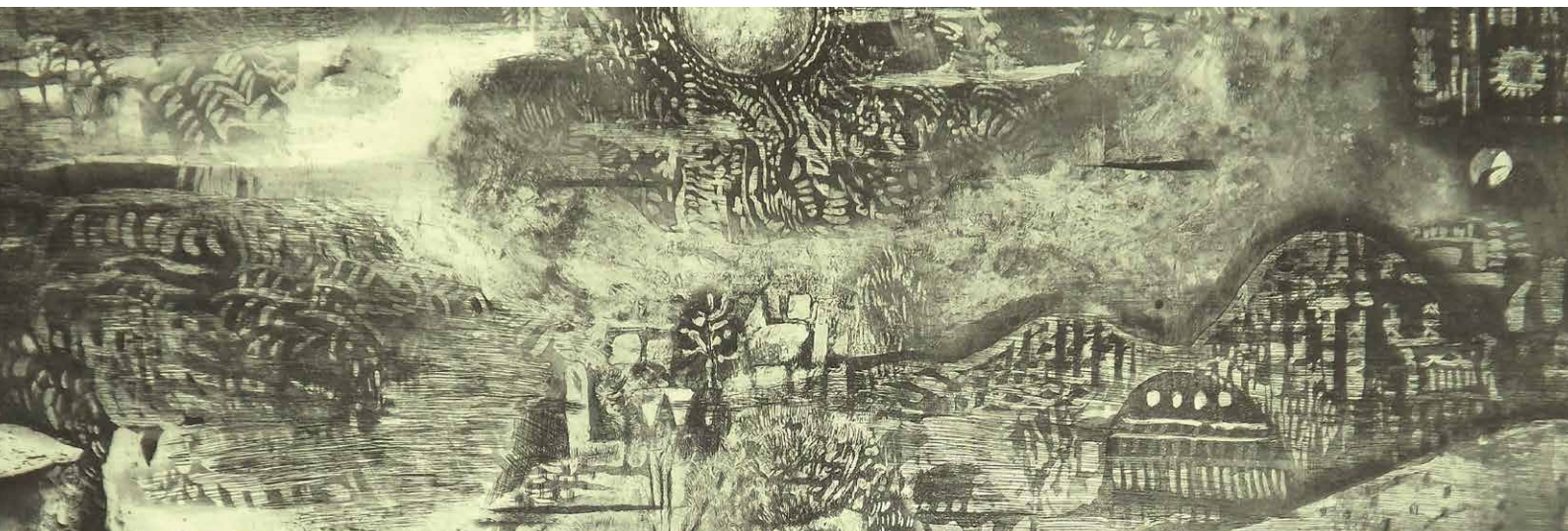
Ewa Sadowska i Iwona Siwek-Front

Public Relations

mają zaszczyt zaprosić na wystawę

Krystyny Bunsch-Gruchalskiej malarstwo

Wernisaż 3 kwietnia 2014, czwartek o godz. 18.00
Świetlica Wyspiańskiego / wystawa czynna do 27.04.2014

Zaprzyjaźniona z żoną Przybosia, później, po przyjeździe do Krakowa, mieszka przez jakiś czas u Przybosiów. Do Krakowa przenosi się w latach 1945-1949; studiuje malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w pracowni prof. H. Rudzkiej-Cybisowej oraz grafikę u prof. A. Jurkiewicza i prof. K. Szrednickiego. Ceniona przez prof. Cybisową uczestniczy także w nieformalnych prywatnych spotkaniach głównie w kawiarni Domu Plastyków.

Krystyna Bunsch-Gruchalska. Urodzona 14 IX 1920 roku w Lublinie, zmarła 4 IV 2013 roku w Krakowie.

Córka architekta Aleksandra Gruchalskiego (zginął w 1943 roku) i nauczycielki Katarzyny z Wołowiczów Gruchalskiej.

W 1939 roku zdaje maturę (gimnazjum sióstr Urszulanek w Lublinie), otrzymuje nagrodę literacką w konkursie dla uczniów szkół średnich, którą miała odebrać w pierwszych dniach września 1939 roku, co uniemożliwił wybuch wojny. W latach wojennych pracuje i jednocześnie uczęszcza do Szkoły Malarstwa i Rysunku w Lublinie.

Po wyzwoleniu Lublina w latach 1944-1945 uczęszcza na wykłady literatury prof. Juliusza Kleinera na KUL. Pracuje równocześnie w kawiarni plastyków. Było to wówczas miejsce spotkań pisarzy i malarzy. Tu styka się między innymi z Julianem Przybosiem, Jerzym Zarubą, Janem Kottem, braćmi Mierzejewskimi, Janem Sztaudyngerem, Jerzym Putramentem.

Na terenie Akademii aktywnie włącza się w działanie koła samokształceniowego, w którym współuczestniczy między innymi z Andrzejem Wróblewskim, Andrzejem Wajdą i Andrzejem Strumiłło.

W roku 1949 wyjeżdża na dwa lata jako stypendystka na dalsze studia w Akademii Výtvarných Umění w Pradze, które kończy dyplomem otrzymanym w 1951 roku. Wyjazd do Pragi w tym czasie dawał możliwości pierwszego zetknięcia się bezpośrednio ze sztuką europejską. Mimo istniejącego wówczas dość silnie narzucanego profilu ideowego, stypendyści zagraniczni cieszyli się jednak dużą swobodą artystyczną, co dawało szansę realizacji własnego programu oraz nawiązywania kontaktów z niektórymi artystami awangardowymi. Praga, będąc także znaczącym ośrodkiem międzynarodowym, stwarzała pod tym względem znaczne możliwości.

W 1950 roku, także w Pradze, zawiera związek małżeński z Franciszkiem Bunschem, również stypendystą – ich syn urodzony w 1954 roku jest obecnie reżyserem teatralnym.

Po powrocie do Krakowa w 1951 roku zaczyna brać udział w wystawach. Wystawia zarówno malarstwo, w czym przeważają tempery, jak i grafiki. Bierze udział w wystawach sztuki polskiej zagranicą (Norwegia, Jugosławia, Czechosłowacja, Dania, Włochy, Szwecja, Kanada, Szwajcaria, Turcja, Finlandia). Uczestniczy w I, II, III Międzynarodowym Biennale Grafiki w Krakowie. Współpracuje z mężem przy realizacji grafiki wydawniczej, w tym przy projektach kart do gry.

Jednocześnie, mimo początkowo niełatwych warunków życia, równoległe z pracą artystyczną dużo czyta, śledzi ukazujące się pozycje wydawnicze głównie z zakresu literatury i poezji światowej.

Po roku 1979 wycofuje się z twórczości plastycznej koncentrując się na poezji i prowadzeniu dzienników.

Od 1973 roku, gdy powstają możliwości podróżowania, odwiedza Niemcy, Austrię, Czechosłowację, Rumunię, Bułgarię, Węgry, kilkakrotnie Francję i Włochy. Każdy wyjazd poprzedza długie przygotowanie w pierwszym rzędzie intelektualne oraz dokładny plan poznawczy – naturalnie zazwyczaj nie w pełni dający się zrealizować. Sama podróż – poza zwiedzaniem – to także notowanie wrażeń, niejednokrotnie tam na miejscu powstawały pierwsze zapisy wierszy czy dzienników.

Pozostawiony dorobek zarówno plastyczny jak i pisarski wymaga obecnie uporządkowania.